

става вече опасно за обществения и държавния строй на царството му, започналъ да прѣслѣдва християнитѣ.

Доколко Омортагъ поддържалъ силното българско болярство се вижда отъ факта, че, когато нѣкой заслужилъ боляринъ умиралъ, той му издигалъ отъ свое име камененъ паметникъ съ надписъ. Такива паметници сж намѣрени у насъ нѣколко. Тѣ сж написани на разваленъ гръцки езикъ, какъвто по-виднитѣ българи сж сигурно усвоили поради постояннитѣ търговски и политически сношения съ гърцитѣ, както и поради влиянието на многобройнитѣ гръцки плѣнници. Омортагъ издигалъ грамадни колони пакъ съ гръцки надписи и за прославяне на своитѣ дѣла. На една отъ тия колони (подпираща сега църквата Св. 40 въ Търново) четемъ, че той живѣлъ въ стария си домъ, но си направилъ новъ домъ на Дунава, и точно въ срѣдата между тия два дома издигналъ могила; а въ друга колона, — че като прѣбивавалъ въ Плисковското поле (Абоба), построилъ дворецъ при рѣката Тича (въ Прѣславъ), надъ която искусно направилъ мостъ, въ двореца пѣкъ прѣнесълъ и поставилъ 4 стълба, а върху тѣхъ — два лѣва.

Маломиръ (831—837). — Омортагъ ималъ три сина: Енравота, Звиница и Маломиръ. Прѣстолътъ взелъ най-малкиятъ Маломиръ, който запазилъ мира съ Византия, а сжщо и съ франкитѣ билъ въ дружески отношения, — още щомъ стѣпилъ на прѣстола, изпратилъ до императора Людовика пратеници съ дарове.

Маломиръ билъ вѣренъ послѣдователъ на бащината си политика. Той отбѣгвалъ външни борби и, понеже прѣредилъ братята си, гледалъ всѣчески да угажда на боляритѣ, които го покачили на прѣстола. Българитѣ проявили отново животъ и дѣйностъ, когато стѣпилъ на прѣстола синътъ на Звиница, Пресиамъ.

Пресиамъ (837—852). Въпрѣки 30 годишния миръ съ Византия, Пресиамъ разширилъ границитѣ на българското царство на юго-западъ, като се възползувалъ отъ освободителното движение на подчиненитѣ подъ Византия славяни. Още въ началото на царуването му пелопонезскитѣ славяни се отцѣпили отъ империята и